

I.

Napadnutý rozsudok považujem obžalovaná za **nesprávny a nezákonný** čo do všetkých výrokov, ako aj do nezákonnosti konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vrátane konania prípravného.

Obžaloba prokurátora podaná proti mne obžalovanej na prvoinštančný súd dňa 14.11.2019 obsahuje **skutkovú vetu** tohto znenia:

16.5.2019 v presne neustálenom čase od 14,14 h do 15,38 h, v Žiline [REDACTED] vo vchode č. [REDACTED] tam sa nachádzajúceho bytového domu, na [REDACTED] poschodí v byte č. 40, nožom, ktorého dĺžka čepele bola najmenej 110 mm až 120 mm a jej šírka vo vzdialenosti 110 mm až 120 mm od hrotu bola najmenej 25 mm až 30 mm, teda pravdepodobne kuchynským nožom zn. Fisakrs s rukoväťou čiernej farby, celkovou dĺžkou cca 310 mm a dĺžkou čepele cca 185 mm, ako aj kuchynským nožom s farebnou rukoväťou s celkovou dĺžkou cca 250 mm a dĺžkou čepele cca 145 mm, spôsobila poškodenému T [REDACTED] T [REDACTED] nar. [REDACTED] naposledy trvale bytom Žilina, [REDACTED] najmenej 49 bodných, resp. bodno-rezných poranení a síce 1 reznú ranu na krku, 20 bodných rán na prednej ploche trupu s 22 bodnými kanálmi, 11 plytkých bodných rán na prednej strane trupu, 2 odreniny charakteru škrabancov na prednej ploche trupu, 5 bodných rán na zadnej ploche trupu, 1 bodnú ranu na zadnej ploche ľavého stehna, 4 rezné rany na pravej ruke 5 rezných rán na ľavej ruke, pričom došlo aj k opakovanému zasiahnutiu vnútorných orgánov a to srdca, pľúc, pečene a obličky, v dôsledku čoho sa u poškodeného T [REDACTED] T [REDACTED] nar. [REDACTED] rozvinul hemoragicko-traumatický šok a poškodený T [REDACTED] T [REDACTED] nar. [REDACTED] bezprostredne po útoku na jeho osobu zomrel.

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje **skutkovú vetu** znenia:

dňa 16.05.2019 v presne neustálenom čase od 15:20 hod. do 15:38 hod., v Žiline, [REDACTED] vo vchode č. [REDACTED] tam sa nachádzajúceho bytového domu, na [REDACTED] poschodí v byte [REDACTED] **v úmysle usmrtiť** nožom, ktorého dĺžka čepele bola najmenej 110 mm až 120 mm a jej šírka vo vzdialenosti 110 mm až 120 mm od hrotu bola najmenej 25 mm až 30 mm, teda pravdepodobne kuchynským nožom zn. **Fiskars** s rukoväťou čiernej farby, celkovou dĺžkou cca 310 mm a dĺžkou čepele cca 185 mm, ako aj kuchynským nožom s farebnou rukoväťou s celkovou dĺžkou cca 250 mm a dĺžkou čepele cca 145 mm, **fyzicky zaútočila na poškodeného T [REDACTED] T [REDACTED] nar. [REDACTED] naposledy trvale bytom Žilina, [REDACTED] č. [REDACTED] tak, že ho opakovane bodala prevažne veľkou intenzitou a prudkosťou do prednej a zadnej plochy jeho tela, čím mu** spôsobila najmenej 49 bodných, resp. bodno - rezných poranení a síce 1 reznú ranu na krku, 20 bodných rán na prednej ploche trupu s 22 bodnými kanálmi, 11 plytkých bodných rán na prednej strane trupu, 2 odreniny charakteru škrabancov na prednej ploche trupu, 5 bodných rán na zadnej ploche trupu, 1 bodnú ranu na zadnej ploche ľavého stehna, 4 rezné rany na pravej ruke, 5 rezných rán na ľavej ruke, pričom došlo aj k opakovanému zasiahnutiu vnútorných orgánov a to srdca, pľúc, pečene a obličky, v dôsledku čoho sa u poškodeného T [REDACTED] T [REDACTED] rozvinul hemoragicko - traumatický šok a poškodený T [REDACTED] T [REDACTED] bezprostredne po útoku na jeho osobu zomrel,

Vyššie uvedené skutkové vety **nie sú zhodné**, pretože súd prvej inštancie odsudzoval mňa obžalovanú na inom skutkovom základe ako obsahovala obžaloba. Pre lepšiu orientáciu sú **hrubým písmom** vyznačené všetky zmeny a doplnenia vykonané súdom, pričom tie najkritickejšie, ak odhliadnem od opravy pisárskej chyby v značke noža, gramatického tvaru mena a priezviska poškodeného ako aj posunu počiatočného času, sú vyznačené **aj podčiarknutím**.

Z uvedeného je zrejmé, že prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom vo svojej skutkovej vete najmä doplňoval skutkovú vetu obžaloby, a to **o konanie**. Takéto konanie, ako som obžalovaná poukazovala v konaní pred súdom, až do vyhlásenia napadnutého rozsudku nikdy nebolo súčasťou skutkovej vety. Žiadne konanie, ako vôľová činnosť od 14.11.2019 do 27.11.2020 nebolo obžalované a konanie pred súdom v trvaní 54 týždňov nebolo vedené **o žiadnom skutku** v zmysle trestno-právnom. Obžaloba nemala vo svojej podstate obsiahnutý žiadny obžalovateľný skutok, a tak súd rozhodoval o obžalobe, ktorá mala byť v počiatočnom štádiu konania pred súdom správne postupom podľa § 241 ods. 1, písm. f) Tr. por. **odmietnutá**. Totiž ak by súd prvej inštalácie obžalobu skutočne aj riadne preskúmal, tak už v tom štádiu konania pred súdom by vedel, že **právo na obhajobu sa už len týmto porušuje**, nakoľko obžalovaná som nemala možnosť vedieť, akému konkrétnemu konaniu sa mám pred súdom aktívne brániť. Napokon skutočnosť, že skutok po celý čas nebol skutkom trestnoprávnym **demonštroval prvoinštančný súd už samotným jeho doplnením!**

V tejto súvislosti poukazujem na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. **3 Tdo 11/2009**, v ktorom vyslovil jednoznačný právny názor, že: „*Súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu (§ 278 ods. 1 Tr. por.), pričom jeho menšie korektúry na základe dokazovania sú síce prístupné, ale nemôže ísť o zmenu, ktorá v pôvodnom návrhu prokurátora nebola nijako špecificky vyjadrená. Zachovanie princípu totožnosti skutku umožňuje len subtilné úpravy na základe dokazovania pred súdom, ale nedovoľuje zásadnú zmenu okolností, ktoré viedli k postaveniu obvineného pred súd. Úvahy a argumenty nie je možné prijať ako relevantné, ak by napomáhali tendencii dosiahnuť odsúdenie obvineného za skutok, ktorý nebol uvedený v obžalobnom návrhu a viedli by k porušeniu zásady zachovania totožnosti skutku. Skutok uvedený v obžalobe musí súd prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky dokazovania, vrátane úpravy skutkovej vety. Touto úpravou stíhaného skutku v rozhodnutí súdu však nesmie byť porušená podstata skutku, ktorou je totožnosť skutku s obžalobou, a ktorá spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a medzi nimi musí existovať príčinná súvislosť.*“

Zmenou skutku, vlastne jeho dotvorením o tú jeho najpodstatnejšiu časť nedošlo len k nejakej subtilnej korekcii či spresneniu pôvodného skutku z obžaloby. Totiž až súd vlastnou činnosťou dal skutku výsledný rámec, pretože až do vyhlásenia napadnutého rozsudku sa skutok ako bol naformulovaný obžalobou vôbec **nedal podradiť ani pod právnu vetu**, a ani pod pôvodnú **právnu kvalifikáciu obžaloby**. Skutok už v obžalobe musí vyjadrovať všetky skutkové okolnosti významné z hľadiska použitej právnej kvalifikácie a nie naopak, že ho súd výrazným zásahom vytvorí tak, aby vôbec použitej právnej kvalifikácii zodpovedal, ako sa tu stalo.

Na vernejšiu manifestáciu a zvýraznenie kritickéj vady obžaloby, a to bez jej doplnenia súdom a výkladom súdu ako ho asi myslel prokurátor, by z podstaty skutku zostal iba slovesný text v slovnom spojení, za číselným údajom 30 mm a čiarkou: „...*teda pravdepodobne spôsobila poškodenému...*“! Už len ten moment, že až **súd skutok upravil tak**, aby sa vôbec **dal kvalifikovať** ako trestný čin, znamená porušenie kontradiktórnosti trestného konania pred súdom. Súdom prvej inštalácie **vykonan nadprácu** nad zákon a nad všetku príslušnú judikatúru, keď sa znížil k takejto ďalšej a neprípustnej **pomoci obžalobe** v tak zásadnej otázke ako doplnenie skutku **o konanie a aj zavinenie**.

Dovtedy tento kváziskutok zodpovedal napr. rozhodnutiu zo Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. **R 7/1988**, podľa ktorého: „*Ak v skutku nie je obsiahnuté konanie v zmysle trestného práva, t.j. konanie alebo opomenutie, nie sú namieste ďalšie úvahy o tom, či medzi trestne irelevantným konaním páchatel'a je príčinná súvislosť a či je preukázané zavinenie.*“ . Rovnako tak aj rozhodnutiu zo Zbierky stanovísk Najvyššieho

súdu a rozhodnutí súdov SR č. **6/2016**, v druhej vete takto: „**Skutková veta musí zodpovedať právnej vete obsahovo, teda tak, aby bolo možné konštatovať naplnenie zákonných znakov trestného činu** (subsumovať zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona).“ Pri správnosti postupu súdu, a to už od podania obžaloby pri zachovaní vyššie naznačenej aplikačnej praxe mala byť **obžaloba minimálne odmietnutá**, nieto na základe jej skutkovej vety konané vo väzobnej veci až do napadnutého rozsudku.

V podstate sa v tejto veci totožnosť skutku v každom štádiu menila, a to tak, že najskôr bol obvinený aj s uvedením spôsobu konania, potom celkom **obžaloba vypustila konanie** zo skutkovej vety ako také, až napokon súd doplnil celkom o konanie do výroku napadnutého rozsudku. Pritom malo ísť o skutok, ktorý by mal kvalifikovať akoby spáchaný závažnejším **spôsobom konania**, z toho surovým alebo trýznivým **spôsobom**, a vo vzťahu k trestu aj zavrhnutiahodným **spôsobom vykonania**, teda aj v spojení s týmito spôsobmi konania **sa doplnenie skutku javí popri nezákonnosti aj tak pre potreby obžaloby nedostatočné**. V skratke súd ma odsudzoval za niečo, z čoho som ani nebola obžalovaná, a teda ide o ďalšiu podstatnú vadu konania, kedy súd porušil aj tzv. **obžalovaciú zásadu** trestného procesu. Prevedené inými slovami, teda ani nie prokurátor, ale **až súd ma vlastne obžalovával**, hoci táto právomoc súdu nijako neprináleží.

Vznik tejto zásadnej vady konania obžalovaná vidím aj v tom, že súdy zavše nekriticky prijímajú do konania obžaloby, s akousi ľahostajnou domnienkou, že keď podáva obžalobu pán prokurátor, tak si **ľahkovážne prezumujú aspoň už jej formálnu úplnosť** a žiaľ ako v tomto prípade aj vecnú dôvodnosť. Kontradiktórny trestný proces predsa nefunguje tak, že keď sa na konci konania pred súdom zistí, že skutok prokurátor vôbec trestnoprávne nevymedzil tak, aby mohol byť vôbec podradený pod jeho právnu kvalifikáciu, tak to súd doplní? Pritom sám prokurátor sa v záverečnej reči obmedzil na to, že modifikuje zo svojej obžalovacej skutkovej vety **iba čas 14,14 h**, pričom v ostatnom zotrval na jej pôvodnom znení. V podstate bol s jej znením ako ju obžaloval spokojný, a ani nič iné nežiadal, v rámci dovolenej subtílnej úpravy, okrem počiatočného času, zmeniť či doplniť. Súčasne ustúpil od mylnej nadkvalifikácie závažnejšieho spôsobu konania na chránenej osobe – dieťaťi.

V princípe tu nejde o nejakú bezúčelnú kritiku rozhodovania toho, ako súd rozhodne o určitom predmete konania, ale o to, že až sám **súd vygeneroval skutok**, ktorý mi prokurátor nekládol za vinu. To akoby sme v civilnom procese mali žalobu, kde v žalobnom petite žalobca žiada, aby žalovaný zaplatil ???,- € (slovom: otáznny počet eur), a napriek tomu súd, síce nedovoleným spôsobom **ultra petitum**, doplní a vydá rozsudok na súdom svojvoľne určenú ľubovoľnú sumu. Z toho je evidentné, že celé prvoinštančné konanie prebiehalo pred súdom na základe **mimotrestnej skutkovej vety**, čo malo za následok, že súd napokon nepriamo svojou úpravou uznal, že počas celého konania pred súdom bolo znemožnené obžalovanej efektívne sa obhajovať. Napriek tomu, súd prvej inštancie nielenže prekročil svoje právomoci dané mu Tr. zák., Tr. por., ale už celkom jednoznačne a nepokryte **sa týmto postavil na procesnú stranu obžaloby**. Svojim doplnením skutkovej vety, ktorým **nadržieval v prospech obžaloby**, čím zároveň celkom hrubo porušil svoju základnú povinnosť **byť nestranným súdom**.

Ďalej prvoinštančný súd nielenže doplnil skutkovú vetu o konanie, ale nepriamo tým dostal do skutkovej vety vôbec **aj zavinenie** ako také. Pôvodne z obžalobnej vety nemohlo vyplývať ani **úmyselné zavinenie**, čiže svojimi vadami zodpovedala vyššie citovaným judikátom, najmä č. R 7/1988 zo Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Preto aj v tomto smere bolo **namieste okamžité odmietnutie obžaloby** pod vplyvom jej podstatných väd v najzákladnejších prvkoch, teda nielen pre chýbajúcu objektívnu stránku, ale aj pre absenciu **subjektívnej stránky** trestného činu. Uvedené však zrejme nebolo

urobené nielen pre ľahkovážny prístup súdu ku skúmaniu obžaloby, ale zrejme aj preto, aby som obžalovaná nemohla byť po uplynutí väzby sedem mesiacov v prípravnom konaní prepustená z väzby. Totiž by nebola splnená podmienka podania žiadosti o jej predĺženie aspoň 20 pracovných dní pred jej uplynutím, a keďže **obžaloba bola zrelá len na odmietnutie**, tak som mala byť prepustená na slobodu. Predsa pre účely súdnej väzby sa nemožno uspokojiť, aby bola podaná obžaloba v akomkoľvek, a najmä v nekompletnom rozsahu aj čo do obligatórnych náležitostí.

Vo svetle tohto je potom všadeprítomnou **vadou aj kompletný priebeh samotného konania pred súdom**, od podania obžaloby až do napadnutého rozsudku. Súdu nebol zo strany obžaloby, ako jediného subjektu trestného konania oprávneného určiť rozsah súdneho konania, nijako správne vymedzený trestný rámec súdneho konania. Ak však súd v konaní pokračoval, išlo o **pretrvávajúcu vadu** ovplyvňujúcu zákonnosť celého prvoinštančného konania.

Ďalej z dokazovania s istotou nevyplývalo, že by práve tými nožmi, ktoré zostali **pravdepodobne** v skutkovej vete od samého začiatku konania pred súdom, a aj v napadnutom rozsudku, sa s určitosťou malo bodiť. Jednak sa nedokázalo, že by nimi vôbec bolo do T ~~XXXX~~ bodané, a že nepochybne a nie iba pravdepodobne, práve ich činnosť, či už samostatne alebo spoločne, mala byť príčinou smrti poškodeného. Ani jeden z nožov však **nebol vražednou zbraňou** v skutočnosti, a nateraz ani právne, keďže súd prvej inštancie ponechaním slova pravdepodobne sám relativizuje ich príčinu na smrti poškodeného.

Pritom to čo tam nebolo a muselo byť, tak súd doplnil, ibaže práve to, čo tam **vôbec nemá zostať**, t.j. slovo „**pravdepodobne**“, tam súd ponechal, a preto ani z takto doplneného skutku neviem ako sa skutok musel nevyhnutne stať?! Pokiaľ však prokurátor ustúpil, predtým ako začal svoju záverečnú reč, od týchto dvoch ním vymedzených nástrojov s tým, že skutok mal byť spáchaný nimi len pravdepodobne, tak ako možno potom vôbec aj **o materiálnom znaku obžaloby** uvažovať, keďže ten spočíva v spoľahlivom presvedčení postaviť obvineného pred súd. Pritom treba dodať, že ani obžalobou nastavené všeobecne limity abstraktného bodno-rezného nástroja, *ktorého dĺžka čepele mala byť najmenej 110 mm až 120 mm a jej šírka vo vzdialenosti 110 mm až 120 mm od hrotu mala byť najmenej 25 mm až 30 mm*, **nezodpovedajú výsledkom dokazovania**. Toto však súd už súd zrejme nepostihol, sústrediac sa na doplnenie aspoň ako takej činnosti obžalovanej do skutkovej výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Pritom napr. z rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne z 19.11.2009, sp. zn. **23To 121/2009** vyplýva, že je chybou ak súd nekriticky preberá skutkové zistenia uvedené už v obžalobe prokurátora bez toho, aby tieto skutkové zistenia vo výrokovej časti rozsudku presnejšie objektivizoval. Znak skutkovej podstaty trestného činu vrátane osobitných kvalifikačných pojmov musia vyplývať zo zisteného skutkového stavu **bez akýchkoľvek pochybností**, ibaže v prípade, že tomuto tak nie je, musí súd pri hodnotení dôkazov aplikovať zásadu „**v pochybnostiach v prospech obvineného**“.

Skutkové zistenia uvádzané slovom „**pravdepodobne**“ preto **nepatria do výrokovej časti rozsudku** a už vôbec nie sú prijateľné, ak takéto skutkové zistenie má rozhodujúci vplyv **na posúdenie konania** obžalovaného, vôbec ako trestného činu, nieto ešte ako zločinu obzvlášť závažného. Navyše v našej veci konanie celkom absentovalo, ale slovo pravdepodobne zostalo od obžaloby po napadnutý rozsudok. Zároveň sú úplne zbytočné gramatické rozборы ako slovo pravdepodobne prokurátor v tzv. skutkovej vete myslel, resp. čo ním sledoval, keďže toto nemá akékoľvek miesto v trestnom práve. Obžaloba má v skutkovej vete vyjadriť jednoznačne (nedvojzmyselne ani nie hypoteticky) o akom priebehu skutku je presvedčená a v dokazovaní o tom presvedčiť aj súd, že sa takto nespochybniteľne

skutok stal. Čo však možno žiadať v situácii, **keď niet v skutkovej vete ani konanie, ani zavinenie**, ale naopak je tam slovo pravdepodobne, ktoré pri akomkoľvek výklade vždy znamená iba neistotu, domnienku... Nikdy však neznamená spoľahlivosť a istotu, teda niečo čo sa v obrátenom slovesnom tvare iba „**pravde podobá**“, a teda v tejto veci skutok sa mal stať spôsobom iba **podobným pravde!**

Prevedením uvedeného do bežného života možno túto časť skutkovej vety rozsudku parafrázovať tak, ako keby gynekológ vystavil žene po jej vyšetrení tehotenský preukaz s prvým zápisom: „**pravdepodobne tehotná...**“. Alebo prevedené do matematiky slovo pravdepodobne vyjadruje **určitú mieru** výskytu udalosti v realite, a teda v algebre vyjadruje vždy číslo, ktoré je menšie ako 1/1 resp. ako 100%. V trestnom práve **pre určenie viny** sú v matematickom zmysle všetky čísla pod 100% pre okolnosti viny nepoužiteľné a pre vinu ku skutku je treba **100%-né presvedčenie** o tom, že tak a nijako inak, sa skutok nestal a ani nemohol stať. Pritom nielen vytvorený skutok, ale aj odôvodnenie napadnutého rozsudku je súdom zavše mnohokrát kontaminované týmto slovom a to nemá miesto ani v odôvodnení, nieto ešte v skutkovej vete rozsudku. V podstate vo svetle uvedeného už slovo **pravdepodobne** ponechané aj v skutkovej vete napadnutého rozsudku, vo vzťahu k obom označeným nožom vedú k jedinému právnomu záveru, že skutková veta je relatívna a nedáva odpoveď, že aj súdom pozmenený skutok sa takto stal.

Z procesnej stránky, už púhym zachovaním slova pravdepodobne súd **oba nože právne vylúčil** zo skutkového priebehu, nakoľko o ich príčinnej súvislosti so smrťou poškodeného v skutkovej vete slovné **nevyjadril žiadne absolútne presvedčenie**. Prípadné presvedčenie súdu o tom, že sa nože nejako podieľali na smrti poškodeného malo vyplynúť z dokazovania. Ak toto s istotou nevyplývalo, tak sú oba nože aj so slovom pravdepodobne v skutkovej vete úplne zbytočné. Rozvinutím uvedeného do výrokovej právnej logiky sa potom oba metricky špecifikované nože dostávajú mimo rámec skutku, a teda aj podľa súdu samého nie sú smrtiacimi zbraňami. Preto ak skutková veta v napadnutom rozsudku toto presvedčenie nevyjadruje, tak **platí opak**, teda že sa na smrti T~~XX~~ tieto **nože nijako nepodieľali**. Tento záver má aj skutkové opodstatnenie, ktoré vyplýva z ďalších skutkových okolností ako boli uvedené v záverečnej reči obhajoby.

Zároveň s uvedeným súvisí aj skôr namietaná okolnosť **totožnosti skutku** z obžaloby a pôvodného obvinenia obžalovanej zo dňa 20.5.2019. V celom prípravnom konaní som bola obžalovaná neprávom obvinená skutkovou vetou, že som mala útočiť presne (nie pravdepodobne) individualizovaným nožom, teda stopou č. 73. V tomto smere pôsobí však podivne, že vyšetrovateľ mal v čase vznesenia obvinenia väčšiu istotu, že som konala s presne individualizovaným nožom, ale obžaloba už použitie tohto noža sama relativizovala, keď **už vyjadrené slovom pravdepodobne počítala** s dvoma, ibaže už bez akéhokoľvek konkrétne ustáleného spôsobu konania s nimi (spôsobu použitia).

Súčasne s tým pôsobí aj vada spočívajúca v **netotožnosti skutku** v zmysle § 206 ods. 3 Tr. por., nasledujúc § 234 ods. 2, prvá veta Tr. por. až končiac napadnutým rozsudkom v zmysle § 278 ods. 1 Tr. por. Princíp zachovania totožnosti skutku, aspoň čo do konania, prešiel v rôznych štádiách konania nevšedným, svojským, ale najmä **nezákonným vývinom**. Výsledkom jednotlivých variácií jeho znenia však musíme dospieť k záveru, že skutok a jeho totožnosť vždy vo svojej trestnoprávnej podstate **nebola zachovaná**. Najokatejšie v tomto pôsobí už kritizované **vyňatie konania** z pôvodného obvinenia, a tým **vlastne aj zavinenia**, zo skutkovej vety obžaloby, a to od podania obžaloby až po jeho reverznú adaptáciu prostredníctvom súdu do skutkovej vety napadnutého rozsudku.

V nadväznosti na uvedené sa ako obžalovaná, vlastne až teraz z napadnutého rozsudku dozvedám, čo mi je, **aké zavinené konanie** kladené za vinu, pričom vzápätí som z tohto

skutku aj uznaná vinnou. Takže vlastne **až v odvolacom konaní mám ako obžalovaná sa príležitosť obhajobne brániť** tomu, čo je vlastne skutkom, ktorý však nevyplýval z obžaloby, ale **až z napadnutého rozsudku**. Doteraz mi toto právo **bolo odopreté**, pretože to čo bolo podstatou skutku vniesol do súdneho konania nie prokurátor, ale až súd. Navyše tým súd opustil princíp súdnej nestrannosti, a tým sa jednoznačne **priklonil na stranu obžaloby**. K tomu sa súd výslovne prihlásil **na strane 71 svojho odôvodnenia** napadnutého rozsudku, keď uvádza, **aby skutková veta zodpovedala správnej právnej kvalifikácii, tak ju súd doplnil aj o konanie aj o zavinenie...**! Pritom v samotnom návetí tohto svojho výroku konštatuje, že **súd v skutkovej vete nevidel absenciu konania**. Napriek tomu, že síce absenciu nevidel, tak toto konanie doplnil, akoby z výsledkov dokazovania pred súdom, čiže v jednej vete si sám odporuje.

Popritom obžaloba sama z dokazovania nenavrchovala inú tzv. moderáciu skutku **iba čo do času** a pokiaľ išlo o samotnú objektívnu stránku o konanie, tak to pôvodne bolo súčasťou ešte obvinenia. Ak sa prokurátor rozhodol neobžalovať moje konanie, tak teraz sa nedá tváriť, že také konanie ako mi pripísal prvoinštančný súd vyšlo najavo až z dokazovania pred súdom. Čiže ak sa **nová okolnosť nevyjavia v priebehu dokazovania na súde**, tak súd nemá čo do skutkovej vety zasahovať, a to ani v marginálnej či subtílnej miere. Ak súd prvej inštancie opiera svoj postup o nejaké stanovisko krajského súdu k tejto otázke, tak v rozhodovaní o väzbe nebol zaujatý žiadny taký názor, že by súd prvej inštancie mal právo toto doplniť, ale vyjadril sa, že v štádiu rozhodovania o väzbe je pre neho zaujímať právny názor na skutkovú vetu obžaloby predčasný.

Navzdory princípu nestrannosti a procesnej kontradiktórnosti, súd ešte aj odhalil svoju motiváciu na takýto postup. Táto spočívala v **akomsi spätnom myšlienkovom pochode, teda že upravil skutkovú vetu tak preto, aby táto zodpovedala obžalovanej právnej kvalifikácii**. Pritom správnosť postupu aj v zmysle zhora uvedenej judikatúry, a už v prísnejších rámcoch kontradiktórneho konania je úplne **opačná**. Ak obžalovaná skutková veta **nezodpovedá právnej vete**, čo do úmyslu (subjektívna stránka) a konania (objektívna stránka), nemožno hovoriť o žiadnej príčinnej súvislosti s následkom, hoci by ten bol totožný od samotného začatia konania.

Dokazovanie pred súdom slúži predsa k tomu, aby sa dôkazmi preukázalo najskôr **či sa skutok uvedený v obžalobe stal a ako sa stal**. Nie však naopak, teda nedokazuje sa na hlavnom pojednávaní preto, aby sme zistili ako treba spätne skutok vykonštruovať, tak aby zodpovedal právnej vete a právnej kvalifikácii. Súd už tým, že sa k takejto činnosti znížil v širšom kontexte poprel svoju základnú ústavnú právomoc byť oddelený od moci výkonnej. Extrémna situácia žiada extrémny príklad spočívajúci v tom, že vlastne skutkovú vetu obžaloby prokurátor **nemusí nijako konkrétne vymedziť ani definovať**, veď postačí iba opísanie následku, právna veta a jej právna kvalifikácia. V ostatnom predsa prokurátorovi vypomôže súd, a potom ako vykoná dokazovanie, dá pri vyhlásení rozsudku na známosť obžalovanému aj obhajobe za aký konkrétny skutok vlastne odsudzoval, nakoľko od začatia konania pred súdom zrejme ani nie je potrebné, aby obžalovaná vedela za aký presne definovaný skutok je postavená pred súd?

Navyše súd v riadnom kontradiktórnom trestnom konaní nepôsobí ani ako akýsi **učiteľský úrad, ktorý má opravovať pochybenia** či nedostatky prokurátora, že keď nie je niečo v poriadku, tak mu chybu opraví resp. chýbajúce doplní, aby neutrpel ujmu. Takýto náhľad na justíciu je už minimálne od roku 2006 prekonaný, a ak ide prokurátor s obžalobou pred súd, tak so všetkým čo k tomu patrí, aj s rizikom, že súd mu nemôže nielen tolerovať, a už vôbec nie pomáhať opravovať jeho chyby, ako sa žiaľ stalo v tejto veci. Za chyby sa platí neúspechom a nie pomocou, k akej sa znížil prvoinštančný súd. Tu však súd poslúžil ako

milosrdný magisterský úrad na výučbu obžalobcov, ktorým chyby odpúšťa, ich chyby opravuje, s vidinou toho, aby vinu mohol pripísať mne obžalovanej.

Ďalej je potom v tejto situácii nutné sa zamyslieť nad tým, či som obžalovaná vôbec mala právo nielen na nestranný, ale vôbec aj na dvojinštančný proces. Totiž ako môže byť dodržaná **dvojinštančnosť trestného konania** pred súdom, keď skutok sa do ako-takej teoretickej trestnoprávnej roviny dostal až hrubým zásahom súdu, a až v napadnutom rozsudku. V podstate popri nedostatku nestrannosti, je mi obžalovanej **odopretá aj dvojinštančnosť** konania pred súdmi, k čomu ďalej pristupuje aj pošliapanie rovnosti a s ňou spojenej kontradiktórnosti.

Napokon obžalovaná v procesnej rovine za úplne absurdné považujem, aby sa **súd podriad'oval rozhodnutiam prokurátora** urobeným v akejkoľvek forme počas konania pred súdom, vrátane jeho tzv. „**Opatrenia**“ na č.l. 2848. Toto je v podmienkach kontradiktórne vedeného procesu, kde si majú byť strany rovné, úplne protiprávne a zo strany obžaloby nielen voči obhajobe, ale aj voči súdu až nepatrične povýšenecké. Dokonca si takto obžaloba urobila zo súdu akýsi úrad podriadený prokuratúre, čo je už celkom v rozpore s ústavným trojdelením štátnej moci, kde **sa súdna moc ponížila pod moc výkonnú**. Následkom tohto **podriadenia sa súdu opatreniu prokurátora**, tak došlo minimálne k zmareniu troch hlavných pojednávaní, na ktorých sa konali výsluchy znalcov. Navyše prokurátor sprístupnil časti spisu tretej osobe, ktorá s konaním pred súdom nemala mať vôbec celkom nič spoločné. Žiaľ súd považoval prokurátora **aj v konaní pred súdom za orgán činný v trestnom konaní**, ktorý si podľa súdu môže do súdneho konania priberať odborného konzultanta. Takéto procesné východisko je úplne scestné a nemá oporu v princípoch trestného procesu podľa § 2 ods. 1 Tr. por. Podľa § 10 ods. 11 Tr. por. sa v konaní pred súdom prokurátor stáva „iba“ **stranou sporu**. Potom už nemá absolútne žiadne oprávnenia vydávať vlastné opatrenia a pod., ale má byť na **rovnamej (rovnej) úrovni** obžalovanej a iných strán trestného konania pred súdom.

Uvedený postup partikulárne v procese predstavoval **porušovanie práv obhajoby** čo sa pretavilo do **nerovného** postavenia strán. Takzvané „**Opatrenie prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline**“ na č.l. 2848, pod vplyvom ktorého vyhlásil súd prvej inštancie svoje **opatrenie** podľa § 151 ods. 1 Tr. por., že môže byť na hlavnom pojednávaní prítomný odborný konzultant obžaloby MUDr. František Štuller, PhD. v rámci nerovnosti zapríčinilo aj popretie **princípu rovnosti zbraní**. Súd prvej inštancie sa ani netajil, že v konaní pred súdom považuje prokurátora stále za orgán činný v trestnom konaní. Jedine týmto nesprávnym argumentom odôvodnil na hlavnom pojednávaní dňa 28.8.2020 zamietnutú námietku obhajoby k opakovanej prítomnosti menovaného „odborného konzultanta“ na ďalších dvoch hlavných pojednávaniach. V napadnutom rozsudku už upúšťa od tohto názoru a dáva obhajobe za pravdu, že aj prokurátor je len stranou trestného konania pred súdom. Vzápätí však aj tak nerovnosť týchto strán tvrdošijne zastáva, že **prokurátor na rozdiel od obhajoby má právo si pribrať odborného konzultanta**.

Zdanlivé opatrenie prokurátora je nielen zjavným porušením rovnosti strán, ale aj prekročením či až zneužitím právomocí verejného činiteľa, nakoľko prokurátor nestráca vstupom do konania ako strana procesu svoje postavenie verejného činiteľa, akurát stráca postavenie riadiaceho orgánu činného v trestnom konaní. V konaní pred súdom totiž prokurátorovi zaniká toto takpovediac panstvo nad priebehom trestného konania a nemá oprávnenia vydávať ani len opatrenia, nieto ešte rozhodovať, udeľovať záväzné pokyny a pod. Navyše nemá právo ani zapožičiavať časti spisu tretím osobám, najmä ak je verejnosť vylúčená a súd zakazuje sprístupňovať informácie o prejednávanych okolnostiach. Pritom podľa svojho opatrenia toto aj prokurátor svojvoľne urobil a sprístupnil inej ako oprávnenej osobe. Predsa za týchto procesných podmienok je absurdné, aby si svojvoľne robil

s procesom čo uzná za vhodné a nezákonne umožnil sprístupňovanie spisu osobám, ktoré nemajú právo sa s ním oboznamovať.

V tomto kontexte sa javí **prokurátorovo rozhodnutie o pribratí do konania**, vydané v štádiu súdneho konania za právny paakt. Určite z neho nemohli vzniknúť žiadne práva ani povinnosti tretím osobám a už vôbec nie súdu, a to ani odvodene. Súd prvej inštancie si teda veľmi extenzívne vyložil § 151 ods. 1 Tr. por., kedy prokurátorovi, v čase konania v nesprávnom domnení, že stále vystupuje ako orgán činný v trestnom konaní a nie je stranou sporu, pomoc odborného konzultanta **umožnil**. Vedenie hlavného pojednávania aj spolu **s odborným konzultantom na strane obžaloby**, ktorý minimálne neverbálne aj ovplyvňoval výpoveď kolegov znalcov, je **podstatnou vadou konania** a rovnako v sebe nesie diskriminačný prvok strán procesu. Nech už súd teraz bagatelizuje právny význam prokurátorovho opatrenia akokoľvek, tak predsa jeho výrok o pribratí odborného konzultanta vyvolal právne následky. Súd sa mu iba podrobil a sám autonómne nerozhodoval, ale na troch hlavných pojednávaniach pripustil účasť na strane obžaloby osobe, ktorú vyberal prokurátor.

Ďalej k dôkazom, na ktoré nemal súd prihliadnuť, ale z obsahu napadnutého rozsudku prihliadal, tak len heslovite, lebo boli dostatočne rozobraté v záverečnej reči obhajcov:

1. Znalecký posudok č. 16/2019 (pitvy mŕtvoly) podaný jedným zo znalcov, ktorý nebol na to dohodou znalcov určený (§ 145 ods. 3 Tr. por.) a za prítomnosti tretej osoby na strane obžaloby, **tzv. odborného konzultanta obžaloby**;
2. Znalecký posudok č. 44/2019 (k zraneniam rúk obžalovanej), podaný znalcom, ktorý nevychádzal z vyšetrovacieho spisu, iba na základe zdanlivého úkonu prehliadky tela urobeného iba znalcom a nie orgánom činnom v trestnom konaní (§ 155 ods. 1 Tr. por.) a na hlavnom pojednávaní za prítomnosti tretej osoby na strane obžaloby, **tzv. odborného konzultanta obžaloby**;
3. Znalecký posudok ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2019/1776 z 12.9.2019 (genetický), vychádzajúci z prehliadky tela **vykonanej na žene mužmi** (§ 155 ods. 1, druhá veta Tr. por.) bez vykonania riadneho úkonu prehliadky tela, ktorý som obžalovaná vôbec **nepodpísala**;
4. Znalecký posudok ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2019/1776 z 12.7.2019 (trasologický), vychádzajúci z prehliadky tela **vykonanej na žene mužmi** (§ 155 ods. 1, druhá veta Tr. por.).

Súd sa snažil v odôvodnení uvedené nezákonnosti bagatelizovať a komentovať akýmsi bežným postupom, ktorý však nemá oporu v zákone. Ak je raz uvedené v Tr. por., že na žene ak nejde o lekára môžu robiť prehliadku tela iba ženy, tak pri porušení tohto ustanovenia sa dôkaz musí považovať **za získaný nezákonným donútením**. Pritom je úplne jedno čo sa prehliada, či prsty, čelo alebo genitálie, rozhodujúcim okrem lekárskeho povolania tu je jedine totožnosť pohlavia prehliadajúceho a prehliadanej. Obžalovanú ma na hlavné pojednávanie ani nikdy vo výkone väzby nemohol predvádzať a ani prehliadať muž v rámci osobnej prehliadky. Nik okrem lekára toto právo nemá, a ani policajt ani znalec nemá právo toto ustanovenie porušovať a súd ho nesmie bagatelizovať!

Zrejme účelovým nepochopením sa javí obrana súdu dôkazov vykonaných pod tzv. dozorom obžaloby, najmä ohľadom zákonnosti posudku ad. 2 vyššie. Hoci Doc. Krajčovič je lekárom, tak tu išlo o celkom **inú nezákonnosť**, a to že vychádzal z podkladov získaných mimo riadneho zákonného dokazovania. Predsa **znalec ustanovený v trestnom konaní je v prvom rade viazaný Tr. por.** a jeho práva špeciálne v trestnom procese sú jednoznačne vyjadrené v § 145 Tr. por. Znalec nemá právo suplovať prácu policajtov, inak takto sám to vyjadril aj pri svojom výsluchu, a ani obchádzať Tr. por. cez zákon o znalcoch a tlmočníkov

ako to pripúšťa súd. Ak súd dôvodí, že každý je povinný poskytnúť znalcovi súčinnosť, tak to **v postavení obvineného neplatí** a postup sa musí špeciálne riadiť Tr. por.! Ak **mal znalec potrebu, aby sa dokazovanie doplnilo** o taký rozsah, ako priznal že sám urobil, tak mal požiadať vyšetrovateľa, aby tak urobili. Ibaže sám nesmel robiť akúsi kváziprehliadku, a už vôbec nie podľa zákona o znalcoch a tlmočníkoch, aby obchádzal Tr. por., ale za dodržania riadneho postupu vrátane vyrozumenia obhajcov.

Navyše znalec **aj formulovaním navádzajúcej** otázky č. 7 (č.l. 648) bol slovné inštruovaný, že má svoje závery založiť na zraneniach **zdokumentovaných**. Už aj toto implikuje, že vôbec nemal za úlohu vyhľadávať iné stopy násilia okrem tých, ktoré mal „...*dokumentované v znalcovi predloženom spisovom materiáli.*“. Ak teda subjektívne potreboval ďalšie dokazovanie, iným slovom ďalšie dokumentovanie, tak mal na to oprávnenie podľa § 145 ods. 1 Tr. por. a mal navrhnúť dôkaz prehliadky tela podľa § 155 Tr. por., kde by sa to, čo bolo na splnenie znaleckej úlohy potrebné, zase riadne zdokumentovalo. Bez zápisnice a bez môjho podpisu zápisnice na takejto prípadnej zápisnici nie je možné spoľahlivo akceptovať, či fotografie urobené a priložené samotným znalcom k jeho posudku sú vôbec fotografie mojich rúk, lebo **nie sú riadne spisovo zdokumentované**, pričom tejto pochybnosti prispieva, že napr. na str. 9 svojho posudku ako posledné spomína **foto č. 5 z pitvy!**?

S týmto súvisiaca ironická poznámka súdu, že toto isté obhajobe nevadilo pri psychologickom alebo psychiatrickom posudku, treba oponovať, že pre vyšetrenie duševného stavu netreba hľadať na tele stopy násilia a tým ani zasahovať do osobnostnej integrity. Jednak na toto nie je špeciálne ustanovenie v Tr. por., ako je tu § 155 Tr. por., ale hlavne obvinený (proband) **nie je povinný zo zákona toto strpieť, na rozdiel od prehliadky tela, ktorá sa dá vynútiť**, čiže znalcom nemusí nič ukázať. Zbytočná je tu ďalšia polemika, mal byť zachovaný postup podľa § 155 Tr. por., a preto **dôkaz znaleckým posudkom č. 44/2019 je nezákonný**. Pokiaľ má súd za to, že je prekonaný starší právny názor novým zákonom o znalcoch a tlmočníkoch, a teda že už je **právom znalcov robiť vlastné dokazovanie** a z ním vyrobených podkladov si robiť odborné závery, tak potom by išlo o popretie princípu trestného konania a konflikt práva trestného so správnym. Principiálne je súdmi ako nezákonný a zakázaný postup zadovažovania dôkazov v trestnom konaní obchádzajúci Tr. por., napr. prehliadky priestorov či osôb podľa zákona 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, najmä ak k nim existuje ekvivalent priamo v Tr. por. Podľa súdu by po novom malo mať správne právo prevahu nad trestným, hoci trestné je vo svojom princípe rigidne viazané na zákonnosť a pre jeho aplikáciu platí princíp špeciality. Potom by podľa názoru súdu **prehliadku tela** teda nemusel ako procesný úkon viesť vyšetrovateľ, a ani napr. o nej upovedomovať obhajcu, ako to urobil pre potreby znalca trasológa. Pritom tam prehliadka bola urobená, ibaže tam pôsobí druhá nezákonnosť, a to že **prehliadku tela robili všetko iba muži a nelekári** (č.l. 1411 – 1413). V tejto súvislosti obžalovaná prízvukujem, že tu Doc. Krajčovič nerobil posudok pre poisťovňu na odškodnenie zraneného účastníka dopravnej nehody, ale sám šiel ohliadať časti tela obvinenej mladistvej a nemohol tak robiť inak ako podľa Tr. por.! Je pochopiteľné, že pri čísle 44 v znaleckom denníku za päť mesiacov r. 2019 (**skoro 9 mesačne!**) sa už zrejme niekedy nie presne orientuje, kedy a pre koho, a najmä akým postupom mal posudok zabezpečiť. Márne je teda odkazovanie súdu na mimotrestné predpisy, pretože obžalovaná zastáva názor, že znalec je oprávnený vykonať v trestnom konaní posudok **jedine z dôkazov nazhromaždených zákonným spôsobom (podľa Tr. por.) vo vyšetrovacom spise**.

Ďalej oba znalecké posudky z oblasti **súdnej psychiatrie a psychológie**, sú zrejme **nepoužiteľné z vecnej stránky** ako také, a to pod vplyvom zmenenej skutkovej vety aj v kontexte so skutkovými zisteniami z dokazovania. Totiž súd z nich dedukuje v podstate **dve**

špekulatívne pohnútky k spáchaniu činu (pocit úzkosti či pocit ohrozenia), ktoré opakujem som nemala vôbec zo strany T [REDACTED] nikdy a pocit úzkosti a ohrozenia som mala jedine z páchatel'a vraždy. Napriek tomu vychádzať z posudkov, ktoré boli zadané zo strany vyšetrovateľa, k pôvodnému časovému rozpätiu skutku od 14,00 hod. do 15,45 hod. (105 minút) je v zmenených reáliách nielen času, ale aj obrazových a iných údajov z telefónu obžalovanej už dôkazne nedostatočné. Znalcom by bolo treba, aby sa zoznámili nielen s terajším maximálnym časovým úsekom **18 minút** svojho skúmania, ale aj s obrazovými materiálmi. Pôvodný **časový horizont stanovený obvinením a obžalobou pre ich skoršie závery pominul** a nie je možné v tak širokom časovom rámci z nich stále vychádzať. Zároveň by mali poňať do svojich záverov aj ostatné dôkazné materiály, im zjavne neznáme ako vyšli najavo na hlavnom pojednávaní z výsluchu k znaleckému posudku č. 73/2019 znalca Doc. Mokrého. Súdna psychiatria aj psychológia skúmajú citlivé okolnosti ľudského správania, takže skrátenie pôvodného času o viac ako jednu hodinu na púhych 18 minút by nemal zostať opomenutý.

V tejto súvislosti obžalovaná vyslovujem domnienku, že v prípravnom konaní bolo minimálne zo strany vyšetrovateľa a orgánov činných v trestnom konaní **zatajované obdobie dokedy T [REDACTED] žil**. Akonáhle bol doručený vyššie spomínaný posudok č. 73/2019 znalca Doc. Mokrého s jeho extrahovanými nosičmi dát bolo jednoducho zistiteľné, že T [REDACTED] žil ešte o 15:20 hod. Do obžalovacej tézy sa vôbec nehodilo tak **výrazné skrátenie času** o viac ako 80% pôvodne predpokladaného času, ku ktorému malo dôjsť k smrti poškodeného. Žiaľ, vec vyšetroval policajt, **ktorý nedokáže preskúmať dôkaz v elektronickej podobe**, fotografie vo formáte JPEG predložené mu dňa 25.9.2019. Zrejme aj preto sa na č.l. 1042 a 1043 uspokojil s tým, že na fotografiách je zobrazený aj žijúci T [REDACTED], že sa najskôr fotografuje sám, a potom aj mňa obžalovanú, ako nám varím čaj, ale že čas ani dátum zhotovenia nevie zistiť, ... pretože na nich (zrejme priamo v obraze) nie sú údaje o dátume ani čase. Pritom stačilo, aby klikol na „*vlastnosti resp. podrobnosti*“ dokumentu a ukážu sa mu nielen tieto presné časové údaje ale aj rôzne iné kvalitatívne údaje. Teda od vyšetrovateľa, ktorý si najneskôr do oboznámenia sa s výsledkami vyšetrovania **za niekoľko týždňov nedokáže zistiť aspoň relevantné časové údaje**, obžalovacia téza stavia na jeho totálnej perfektnosti a schopnosti zabezpečiť **po páchatel'ovi všetky stopy na mieste činu**. Zaujímavosťou v tejto súvislosti bolo, že kriminalistickí technici vyhotovujúci fotodokumentáciu z ohliadky miesta činu tiež takéto údaje obsahujúce dátumy a čas pri jednotlivých fotografiách nezobrazovali.

Obdobne to bolo aj **s dvoma vstupmi do bytového domu**, kedy až po niekoľkých týždňoch sa policajti dozvedeli, že do bytového domu vedú dva vstupy. Skutočnosť, že ohliadka únikovej cesty cez bočný vchod (smerom k príľahlému lesíku), na ktorý nesmeruje žiadna kamera nebol nijako zdokumentovaný je evidentná z chýbajúcej fotodokumentácie pri ohliadke miesta činu z tejto potencionálnej únikovej trasy. Rovnako nebol ako potencionálna úniková trasa zdokumentovaný ani garážový vchod, cez ktorý mohol vniknúť do suterénnych priestorov ktokoľvek, a aj nepozorovane uniknúť, pričom mohol zanechať akúkoľvek stopu.

Naproti dôkazom urobeným obžalobou bol napr. **znalecký posudok** Ass. prof. Dr. med. Mario Daroka – súdneho lekára z Rakúskej republiky ako snád' jeden z najdôležitejších dôkazov **bez akéhokoľvek opodstatnenia odmietnutý**, a to iba akoby „oneskorený“ podľa § 240 ods. 3 Tr. por. Pritom objektívne ani z tohto dôvodu odmietnutý nemohol byť, keďže sa mimo iného vyjadroval k okolnostiam, ktoré boli predmetom niektorých úkonov na hlavnom pojednávaní, a teda nemohol byť podaný skôr ako začalo prvé hlavné pojednávanie. Inak sám súd prvej inštancie obhajobu **odkázal na vyhotovenie znaleckého posudku**, keď dôvodil, prečo umožnil odbornému konzultantovi obžaloby asistovať prokurátorovi na hlavnom pojednávaní. Súčasne obhajcom zamedzil mať takéhoto konzultanta s odkazom, pretože práve

znalec obstaraný obhajobou a jeho znalecký posudok má byť akoby adekvátnou alternatívou k odbornému konzultantovi obžaloby.

Obhajoba na rozdiel od súdu ctí rovnosť strán, a preto nebol dôvod sa vyvyšovať nad práva obžaloby mať bezprostredne po ruke „**procesné zbrane**“ z hľadiska práva rovnakej sily. Prečo by mal prokurátor na rozdiel od obhajcov mať tak zvýhodnené postavenie bezprostredne na pojednávaní. V konaní pred súdom môže mať odborného konzultanta **nanajvýš súd sám**, ale nie žiadna zo strán trestného konania. Argumentácia súdu, ktorou sa snažil ako-tak zhojiť svoje procesné pochybenie, nijako neobstojí a nemá oporu v akomkoľvek druhu výkladu § 151 Tr. por., a ide o **zjavnú nerovnosť procesných zbraní**. Nič nebránilo totožným postupom ako to bolo odporúčané obhajobe zo strany súdu, aby taký istý postup zvolil aj prokurátor. V zmysle rovnosti strán trestného konania by nemala takáto „akoby výsada“ obstarat' znalca patriť iba obhajcom, ale na druhej strane si takúto výhodu nemôže nastoliť sám prokurátor.

Navyše **procesná legitimita cudzozemského znaleckého posudku** je už aj pod vplyvom zák. č. 136/2010 Z.z. o službách na vnútornom trhu a o zmene a doplnení niektorých zákonov nesporná. Totiž išlo o znalca z **členského štátu EÚ**, a teda naše orgány na jeho znalecké výstupy majú nahliadať akoby bol urobený tuzemským znalcom. Podľa uvedeného zákona a jeho § 8 ods. 1 v spojení s § 15a zák. č. 382/2004 Z.z. o znalcoch a tlmočníkoch má znalecký posudok urobený znalcom v členskom štáte **rovnakú právnu silu**, akoby ju bol urobil znalec podľa vnútroštátnych právnych podmienok. V tomto smere tak tento zákon z roku 2010 prekonáva aj zastaralú judikatúru aká sa praktizovala voči cudzozemským znalcom a zostala použiteľnou nanajvýš už iba voči znalcom z nečlenských štátov. Preto ak mal súd spomínaný znalecký posudok k dispozícii pred skončením dokazovania, tak ak odmietol výsluch znalca pre akúsi oneskorenosť návrhu, tak potom jeho vykonanie aspoň čítaním bolo namieste. Tak či onak, bolo jeho odmietnutie porušením **práva obhajovať sa** predkladaním dôkazov v ktoromkoľvek štádiu konania, najmä v štádiu pred skončením dokazovania. Teda ak súd uštipačne poukazuje na staršiu judikatúru vraj prekonanú vývojom, tak rovnako to platí práve k odmietnutiu cudzozemského posudku. Navyše nešlo o nijaký posudok na poslednú chvíľu, ale bol predložený ihneď na najbližšom hlavnom pojednávaní 20.11.2020, ako bol obhajobou obstaraný (viď dátum vypracovania 18.11.2020) a jeho **nevykonaním sa porušilo najzákladnejšie právo na obhajobu** spočívajúce v práve predkladať dôkazy na svoju obhajobu.

Pritom však zo strany obhajoby obžalovanej nešlo o nejaké taktické vyjavenie akoby skrytého dôkazu, na ktoré sa myslí v ust. § 240 ods. 3 Tr. por., pretože takýto dôkaz **objektívne stranám známy nemohol byť**. Inak ako sa dá v takto protichodných podmienkach ako ich účelovo nastavil súd prvej inštancie vykonať práve takýto dôkaz, ako aspoň taká malá protiváha k nadradenému postaveniu obžaloby, nie je mne obžalovanej nijako zrozumiteľné. Na jednej strane 25.9.2020 súd odkáže obhajobu na znalecké dokazovanie a za necelé dva mesiace, keď obhajoba splní požiadavku súdu, tak vzápätí súd odpovie jeho zamietnutím, že taký dôkaz mal byť navrhnutý ešte pred prvým hlavným pojednávaním, hoci sa tak ani objektívne nemohlo stať. Súd tým len demonštroval, že v sporovom súperení strán trestného procesu prislúchoval jedine strane obžaloby a aj odmietnutie toho dôkazu bolo len ďalším **popretím zásady nestrannosti**.

Napokon siahodlhé zdôvodňovanie prečo, a z akých zdanlivo „praktických“ dôvodov **súd znenazdajky sám posunul výsluch znalca** obžaloby Doc. Krajčoviča až za výsluchy znalcov obhajoby je úplne márne a priehľadné. Hoci súd na prvom hlavnom pojednávaní stanovil, že najskôr sa vykonajú dôkazy uvedené v obžalobe, tak bez toho, aby rozhodoval o celom návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania, svojvoľne si vybral práve navrhované výsluchy znalcov navrhnutých obhajobou aj s termínom pred výsluchom znalca obžaloby.

Jednoducho išlo o zjavné pomáhanie obžalobe, aby Doc. Krajčovič poznal obsah výsluchov cudzozemských znalcov, a aby on vystúpil ako akýsi posledný supervisor, ktorý obháji svoj písomný posudok. Napodiv sa nestalo ani to, lebo na hlavnom pojednávaní podal úplne iný posudok, ktorý pôvodne v písomnom podaní vôbec neuvádzal. Evidentne aj týmto príspevkom a postupom súdu mu bola daná príležitosť, aby jedine on mohol hodnotiť závery znalcov obhajoby.

Na druhej strane treba k tomu pripomenúť, že znalci obhajoby mali príležitosť sa vyjadrovať jedine k záveru Doc. Krajčoviča vyjadreného v jeho posudku č. 44/2019, kde ako jediný mechanizmus môjho zranenia určil, **simuláciu samovraždy** na spôsob „*sympathy cuts*“. Vo svetle toho je potom **dôkaz výsluchom znalcov, ktorých obhajoba zabezpečovala jeho voluntaristickou a prevratnou zmenou celkom znehodnotený**, teda keď znalec Doc. Krajčovič na hlavnom pojednávaní zavrhol ako jediný spôsob vzniku môjho zranenia hore uvedeným spôsobom, ale predostrel nový, a to zrejme z dôvodov uvedených neskôr.

Rovnako týmto jeho „odborným prevratom“ bola motivovaná obhajoba obžalovanej zabezpečiť ďalší posudok erudovanou kapacitou Ass. prof. Dr. med. Darokom, ktorý však súd už nechcel pripustiť. Pritom, ak je viacero odlišných verzií na vznik (aspoň tri) zranenia, len Doc. Krajčovič uvádzal dva, písomne jednu o cielenom samopoškodení, potom výpoveďou druhu o sebaoporanení pri útočení, pričom na druhej strane zase znalci obhajoby tvrdili, že išlo len výučne o obranné zranenia, tak navrhovaný **znalecký posudok ústavnej organizácie** zo strany obhajoby, bol celkom namieste a aj potrebný. Podľa síce už staršieho, ale stále neprekonaného rozhodnutia zo Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. **R 20/1970** ak znalci z lekárskeho odboru **pripustia možnosť troch alternatív vzniku poranenia** tak je na súde, aby v spojení s ostatnými dôkazmi vyhodnotil, ktorá je v súlade s ostatnými dôkazmi a **za tým účelom je súd povinný vykonať všetky dosiahnuteľné dôkazy, aby objasnil príčinu zranenia** a osobu páchatel'a. Tým dosiahnuteľným prostriedkom bol nepochybne aj posudok znaleckej organizácie podľa § 143 ods. 1 Tr. por. ako **obhajoba navrhovala** zvlášť v situácii, ktorá vyplynula po rozporupnej výpovedi Doc. Krajčoviča na pojednávaní dňa 25.9.2020. Pritom sám Tr. por. dáva prednosť priberaniu znaleckých organizácií do trestného konania pred znalcami, ktorí svoje odborné závery utilitárne ohýbajú pre potreby jednej zo strán trestného konania.

V celom prípravnom konaní bol v podstate jediným tento posudok, ktorý slúžil prokurátorovi a sudcovi pre prípravné konania na držanie ma vo väzbe s jediným jeho záverom, že som obžalovaná chcela všetkých oklamať svojou akoby fingovanou samovraždou. Toto pretrvalo aj v štádiu konania pred súdom až do času, keď po vykonaní dôkazu dňa 24.7.2020 podaním znaleckého posudku (biologického) musela obžaloba do svojej tézy zahrnúť, že T████ stúpala do mojej krvi. Potom až v dôsledku tohto sa tomu musel flexibilne prispôbiť na pojednávaní dňa 25.9.2020 aj Doc. Krajčovič, pretože inak by jeho pôvodný písomný záver vyšiel zjavne kontradôkazne voči spomenutému znaleckému posudku.

Záverom k tejto časti odvolania vady konania možno pejoratívne zhrnúť pod pojem **degradovanie trestného procesu zo zákonného na mimozákonný voluntarizmus**, čo samo osebe dáva priestor odvolaciemu súdu na zrušenie napadnutého rozsudku len z dôvodu nezákonnosti priebehu konania, ktoré rozsudku predchádzalo.